

RAZMIŠLJANJE OB IZGUBI POMEMBNEGA MOŽA

VELIK PEČAT SVETU

Ljudje se zavedamo, koliko nam do ločena oseba pomeni, šele ko slednje ni več. Že kot otrok sem vedno mislila, da je pač "normalno" imeti nekoga, ki ti je vedno ob strani, ki ti v težkih trenutkih pomaga s prijazno besedo ali pa samo s svojo prisotnostjo. Tako sem v otroštvu kmalu spoznala, da tudi osebe, na katere si močno navezan, lahko izginejo, tebi pa ostane samo prijeten spomin nanje. Vse je potem od tebe odvisno, kdaj in kako se boš te osebe spomnil in počastil njen spomin.

Dandanes opažam, da ljudem veliko pomeni, če lahko izrazijo svoje občutke v javnosti in jih tako rekoč "dajo na razpolago" širši množici. Osebo mi je boljše, če jih obdržim zase, ne pa da jih razglasim vetru.

Vsi smo bili pred nedavnim priča takemu dogodku. Mislim namreč na smrt papeža Janeza Pavla II., velikega moža, ki je znal združiti in povezati tako različne narode in vere. Ljudi je pozival k strpnosti in obtoževal vsako vrsto nasilja in vojne. Vsi so ga zelo cenili, ker je znal nagovoriti mladino in ji priti do srca. Zelo dobro se je razumel z mladimi in jim posvečal veliko časa. V obdobju svojega papeževanja je Karol Wojtyła dal velik pečat svetu, v katerem je živel.

(dalje na 8. strani) ►►

Metka Šinigoj

Tjaša Nanut

ČLOVEK, KI NAS JE POSLUŠAL

»Človeštvo pričakuje, med vsemi temi nepravilnostmi in trpljenjem, prihod nove kulture, ki temelji na svobodi in miru... In dovolite, dragi mladi, da vam záupam svoje upe: 'graditelji' te nove kulture ste vi! Vi ste ljudje jutrišnjega dne, v vaših srcih in rokah je zaobjeta bodočnost!«

Te so besede, s katerimi nas je Janez Pavel II. pozdravil na Srečanju mladih v Torontu leta 2002.

Minila so skoraj tri leta od tistega dne, pa se še vedno spominjam pomirjujočega obraza, vztrajnega človeka, ki je bil tam za nas! Še se mi zdi, da

zrem v staro, zgubano trto, ki pa vztrajno raste in kljubuje vetru ter vsako leto obrodi sočne sadeže in je niti toča niti neštete kritike, ki smo jih mi mladi prevečkrat izrekli zaradi njegovih "nazadnjaških idej", ne strejo. Češ, mladi živimo v popolnoma različnem svetu, kjer vlada drugačne vrednote.

Česa pa si mladi najbolj želimo? Kaj pravzaprav iščemo? Bolj in bolj se zavedamo, kako vse beži

mimo nas in kako težko si kdo odtrže minutko časa, da bi nam prisluhnil. Imamo pa kaj povedati, moramo se razkričati. Zaupanja si želimo in pripravljenosti poslušati, torej. In tako stopi pred nas človek, ki se ne zaklepa v svoje sobane in ne preučuje le teoloških knjig ali cerkvenih zakonikov. Potuje, deli nasvete ter s spoštljivo obzirnostjo in z zanimanjem poslušá, kar je bilo že predolgo zamolčano, kot bi šlo za najvažnejšo stvar.

(dalje na 8. strani) ►►

Martina Trevisan, Na podežlju (prva nagrada na likovnem natečaju Mosp-Skk 2005)

MOSP in MSSSK na srečanju evropskih manjšin

JUŽNA TIROLSKA

– PRESENETLJIV KRAJ!

Bocen je del italijanske države. Sicer bi bilo to skoraj težko verjeti, če bi ne bilo dvojezičnih cestnih znakov in avtomobilskih registrskih tablic... Vsi - ali skoraj vsi - govorijo nemško, ceste so čiste, ljudje ne parkirajo na mestih za invalide. V Bocnu so napisi povsod dvojezični. Tudi v Rittnu beremo dvojezične napise, vendar se v Rittnu vrstni red celo spremeni: najprej nemščina, potem italijanščina. Južna Tirolska je prav presemetljiv kraj!

sekcija Slovenske skupnosti) smo zastopali Slovence iz Italije. Vsako manjšino so predstavljali 4 zastopniki, naša delegacija pa je bila še precej velika: Boštjan, Ivo, Matjaž, Vuokko, Danilo, Mirjam in podpisani smo se z vlakom odpeljali že zgodaj zjutraj, italijanske železnice pa so se tudi tokrat "izkazale", saj smo prišli v Bocen s precejšnjo zamudo. Na Južnem Tirolskem pa je bila druga pesem; organizacija seminarja je bila ves teden brezhibna, zelo "nemška", je poudaril Matjaž, pa še hrana je bila "carska".

Prvi večer se je odvijal zelo umirjeno, udeleženci so leno prihajali, rokovali smo se s "starimi mački" in novinci, organizatorji pa so nam na zabaven način orisali program tedna, ki je bil kajpak zelo zanimiv in pester.

V nedeljo zjutraj je bila na programu ekumenska maša, nekaj ljudi pa se je ni udeležilo, eni, ker pač niso verni, drugi pa so še preganjali mačka. Popoldne pa je bilo na sporedu slavnostno odprtje seminarja, exchange market ("tržnica", kjer si manjšine med seboj izmenjujejo raznorazno gradivo, tipične jedi in pijačo) in okrogla mi-

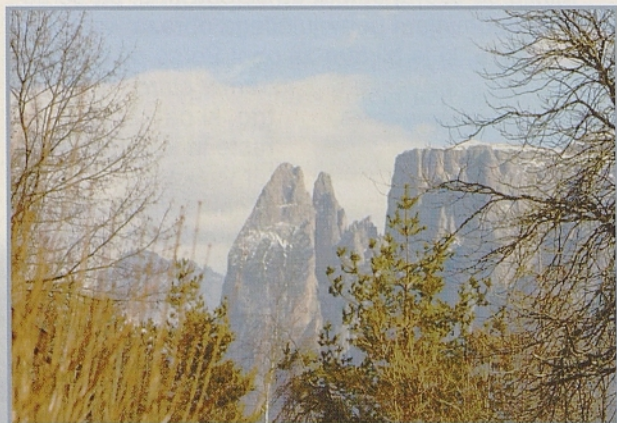

Zgoraj: zbirališče pred Haus der Familie nad Bocnom.

Levo: Dolomiti, gozdovi in dober zrak so krasen okvir za seminar.

Spodaj: skupina Mosp-MsSsk se predstavlja.

za, na kateri se je seveda debatiralo o manjšinah in majnšinskih problemih. Ponedeljek je bil prvi dan delavnice, ki so bile raznolike in zanimive, pa tudi odlično vodene. V torek smo se potepali po Južnem Tirolskem, nekateri smo se podali v rudnik, ostali pa obiskali neke vrste muzej, ki pa ni nič drugega kot rekonstrukcija stare južnotirolske vasice, v kateri so si gostje ogledali življenje prednikov in ga s praktičnimi primeri tudi okusili. Zvečer nas je čakalo presenečenje: večerjali smo v gradu nad Bocnom, tam pa smo si ogledali Feuer show oz. skupino mladih fantov in deklet, »

Haus der Familie v Rittnu je bilo glavno prizorišče letošnjega mladinskega srečanja evropskih narodnih manjšin, ki sta ga organizirali Südtiroler Jugendring (www.jugendring.it) in YEN (Youth of European nationalities - www.yeni.org). YEN je največja organizacija, ki združuje mlade pripadnike evropskih narodnih in jezikovnih manjšin. V Rittnu se je od 19. do 25. marca zbralo okrog 140 mladih pripadnikov manjšin iz vse Evrope, MOSPovci (in Mladinska

« ki so uprizorjali koreografije z ognjenimi baklami in podobnim orodjem. Presenečenj ni bilo še konec: če odmislimo slabo vino, ki so nam ga ponudili, je bil zelo zanimiv govor predsednika Južne Tirolske dr. Durnwalderja, ki je že naslednje jutro sprejel delegacijo Slovencev in Hrvatov iz Avstrije. Položaj teh dveh manjšin je kratkoma kritičen, Durnwalder pa se je obvezal, da bo avstrijske oblasti, ki močno podpirajo nemško manjšino v Italiji, opozoril, naj spremenijo odnos do svojih manjšin. Presenečenj tisti večer še ni bilo konec, sledil je namreč koncert severnotirolske skupine, ki pa je vzbudila pozornost bolj zaradi oblačil dvomljivega okusa kot pa zaradi kakovosti svoje glasbe.

Sreda je bila tudi osredotočena na delavnice, zvečer pa je napočil čas Balkana. Balkan night, tj. Balkanski večer, je bil namenjen spoznavanju naših južnih sosedov in tamkajšnjih manjšin. David Orlovič, Srb iz Hrvaške, je na kratko orisal zgodovino teh dežel, člani ostalih manjšin z območja Balkana pa so odgovarjali na vprašanja udeležencev. Sledil je koncert neke hrvaške skupine z Madžarske, David pa je radodarno delil domačo rakijo in srbski kolač.

Občni zbor YEN-a se je odvijal v četrtek zjutraj, med zasedanjem pa so padle pomembne odločitve. V YEN so bile sprejete tri

nove organizacije: SYF, to je organizacija Srbov iz Hrvaške, ADJ, to je organizacija Nemcev iz Romunije, ter CRJOC, krovna organizacija francoških Okcitancev. VIFO, združenje Madžarov iz Vojvodine, pa je končno postalo polnopravni član YEN-a. YEN ima sedaj tudi deloma nov odbor, podpredsednica je postala retoromanka iz Švice Chattrina Josty, tajnik pa gra-

Desno zgoraj: "Feuer show", koreografije z ognjenimi baklami.

Desno spodaj: petje in družabnost okrog ognja.

Spodaj: tradicionalni "market exchange" in delo v delavnici.

diščanski Hrvat Stefan Emrich. Najpomembnejši del celotnega zasedanja pa je bilo sprejetje resolucij, s katerimi YEN vpliva na evropske in lokalne oblasti. Teh resolucij je bilo kar pet, omenil bom le tisto, ki jo je predlagal MOSP: v njej se opozarja na neizvajanje zaščitnega zakona in na ovirano delovanje paritetnega odbora.

Po dokaj napornem zasedanju smo popoldne zopet šli v Bocen, tam pa smo si ogledali slavnega Oetzija, najstarejšo mumijo, ki so jo našli pred 15 leti v Dolomitih; nekateri so si nato še ogledali mestno središče, ostali pa so mirno posedali v kavarnah in srkali dokaj drage kavice.

In že je prišel zadnji večer, ki pa se je kot po navadi zgodaj nagnil v jutro, čakala pa nas je še zabavna pot domov z italijanskimi železnicami.

Vprašali smo Mirjam, najmlajšo članico tržaške delegacije, za mnenje o tem velikonočnem seminarju, ki je bil zanjo prvi: "Zelo mi je bilo všeč dejstvo, da smo bili vsi mladi iz vse Evrope, ki imajo skupna zanimanja. Spoznala sem veliko novih zanimivih ljudi in najrazličnejše stvarnosti evropskih manjšin. Kar nestršno pričakujem naslednji seminar!!" Naslednje srečanje manjšin bo oktobra v Švici, organizirajo pa ga Retoromanci. Tschüss!

Matteo Feruglio

MLADI HARMONIKAR

IGOR ZOBIN

Talent in ljubezen spremlja mladega harmonikaša Igorja Zobina vse od prvih začetkov igranja na harmoniko do dnaes. Po diplomu na konservatoriju "G. Rossini" v Pesaru je osvojil veliko priznanj, med katerimi izstopa zmaga na lanskem mednarodnem tekmovanju - Torneo Internazionale di Musica - TIM 2004, ki mu bo omogočila nastope po Evropi. Poleg številnih državnih in raznih mednarodnih tekmovanj, ki se jih je udeležil od leta 1989 in na katerih je osvojil petkrat tretje mesto (naj omenim, da je bil edini italijanski predstavnik na tekmovanju v Castelfidardu leta 2000 in najboljši italijanski glasbenik na Svetovnem harmonikarskem tekmovanju leta 2002), se je štirikrat uvrstil na drugo mesto, devetkrat pa je osvojil prvo (med slednja spadajo 5. mednarodno tekmovanje F. Forgione, 4. mednarodno tekmovanje Isole Borromeo in seveda tekmovanje Tim 2004, ki je potekalo v Franciji); Igor Zobin pa je večstranski glasbenik, ki se preizkuša na raznih področjih.

► V mesecu marcu je SSG v Trstu postavilo na oder izvorno dramsko delo Marija Uršiča "Deja Husu". Za glasbeni del si bil zadolžen ti; kaj bi povedal o tej gledališki izkušnji?

To enkratno izkušnjo mi je ponudil sam režiser Marij Uršič, ki me je poklical, da bi poskrbel za "večplasten" glasbeni del v igri Deja Husu, ki je obsegal več področij. Sam sem se preizkusil kot glasbenik, saj sem moral poskrbeti za izbor pesmi in skladb, ki bi spremljale celotno predstavo. Imel sem tudi nalogo, da poskrbim za zbor, ki je imel v sami predstavi vlogo komentatorja. Poleg prirejanja skladb, da bi bile dostopne in lažje, sem izbral glasbene posnetke, ki so jih predvajali med predstavo, in priredil razne glasbene motive, ki sem jih igral na harmoniko med predstavo. Skratka, preizkusil sem se kot pevovodja, improvizator, skladatelj ter prireditelj.

► Kdaj in kje si začel s harmoniko? In čemu prav ta instrument?

Začel sem na Glasbeni matici v Trstu pri sedmih letih v razredu profesorja Klavdija Furlana. Harmoniko pa sem spoznal in se zanjo navdušil pri petih letih, ko sem poslušal starejše, ki so igrali narodnozabavno glasbo. Všeč mi je bila, ker me je spravila v dobro voljo in botrovala k dobremu vzdušju. Ko sem začel študirati

in sem na tekmovanjih dosegel uspeh, ki mi je dal veliko zadoščenja, sem spoznal, da lahko dosežem marsikaj.

► Kaj ti pomeni harmonika?

Harmonika je popolno glasbilo in za moj značaj najboljše za spoznavanje sveta umetnosti. Z njo sem s časom dozoreval, spoznaval samega sebe in svet občutkov.

► Leta 2004 si prejel nagrado TIM (Torneo Internazionale di Musica). Kje in kdaj se je odvijalo prestižno tekmovanje?

Tekmovanje je bilo razdeljeno v tri faze. V prvi fazi so bile selekcije v raznih mestih, jaz sem šel v Firence; v drugi fazi so bile selekcije druge stopnje, tretja faza pa je bila polfinale in finale - končna faza. Zaradi svojih dosežkov na zadnjih tekmovanjih sem iz prve faze šel direktno v tretjo in tako preskočil drugo. V Franciji je potekal tretji del v raznih mestih. Tekmovanje je trajalo dve leti, kajti udeležilo se ga je štiri tisoč glasbenikov, ki so se preizkusili v različnih instrumentih. Prihajali so iz šestinsdesetih držav. Komisijo so sestavljali profesionalni glasbeniki iz dvaindvajsetih držav, predsedoval ji je belgijski skladatelj Vandermaesbrugge in francoski orkestrski dirigent Manen. V veliko zadoščenje mi je, da sem se uvrstil med enajst absolutnih zmagovalcev tekmovanja, saj sem se primerjal z odličnimi pianisti, violinisti, koncertanti in dosegel visoko število točk, in v sekciji harmonika-klavničembalo zmagal. ►►

chio, Magdic, Soave, Skljarov in Modrusan.

➤ **Harmonika je relativno mlad instrument. Obstaja več vrst harmonike in katere so razlike?**

Obstaja več vrst harmonike. Z vsako lahko interpretiraš različne tipe glasbe: narodno-zabavno glasbo s frajtonarco; v Argentini za Piazzollo bandoneon tehnika. Vsak tip harmonike ponazarja tudi drugačen glasbeni svet. Tehnično in kulturno največ nudi svet klasične glasbe. Jaz sem se učil klasično harmoniko, pozneje sem vzljubil tudi ljudsko glasbo in cenim vse, ki gojijo to glasbo.

➤ **Nastopaš kot solist, v kornih skupinah in orkestru. Kakšne so tvoje izkušnje in kje najraje igraš?**

Kot solist, ker s solističnim igranjem dokažeš, kaj si kot glasbenik; harmonika je kot klavir solistično glasbilo. V skupini sem doživel razne zanimive izkušnje z Glasbeno matico, s harmonikarskim orkestrom ZPGŠ, katerega seveda predhodnik je bil orkester Synthesis 4; kar se pa tiče ljudske glasbe - bogastva naroda pa s skupino Ana urca al pej dvej. Vsekakor je zame solistično igranje najvažnejše.

➤ **Si večstranski glasbenik, saj študiraš tudi kompozicijo na tržaškem konservatoriju. Kako to, da si izbral tudi to smer?**

Študij kompozicije me zanima iz kulturnega vidika, začel pa sem ga iz dveh razlogov: zaradi same analize in pa tudi zaradi

komponiranja sodobne glasbe z različnimi kombinacijami raznih instrumentov.

➤ **Kateri so tvoji načrti, koncerti, snemanje plošč, tekmovanja?**

V naslednjih mesecih bom imel nekaj koncertov, nekateri bodo po severni Evropi, mogoče kakšno tekmovanje, ampak bolj malo, ker imam kar precej koncertov. Vprašali so me, da bi bil v komisijah na mednarodnih tekmovanjih. In seveda mi jemlje precej časa študij na konservatoriju. Zelo rad bi tudi poučeval. Seveda so rezultati vidni po dolgem času dela, potrebni pa so volja in vztrajnost, trd študij, nenazadnje pa tudi talent.

➤ **Tvoj najljubši skladatelj in tvoja najljubša skladba.**

S časom in študijem spoznavaš vedno lepše stvari. Všeč mi je ruski skladatelj Zolotaryov, kajti postavil je harmoniko, koncertno glasbilo na visoko raven. Odkrival jo je in postavil tako prelomnico, da je pripomogel k temu, da so izboljšali tehniko in seveda obogatili instrument in njegovo konstrukcijo.

Hvala za pogovor in srečno!

Mira Fabjan

« ➤ **To ni bilo prvo tekmovanje. Na svoji glasbeni poti si prejel veliko nagrad in priznanj. Leta 2003 ti je podelil visoko priznanje celo italijanski predsednik republike Ciampi: to priznanje je sodilo v sklop številnih tekmovalj.**

Ker sem zmagal na dveh mednarodnih glasbenih tekmovanjih "Isole Borromee" in "Forgione" in bil absolutni zmagovalec na obeh, ker sem dosegel 100/100 točk, mi je organizacija "Dino Ciani", ki podpira mlade talente, podelila to visoko priznanje.

➤ **Na konservatorjih v naši deželi ni razreda harmonike, zato morate harmonikarji opravljati izpit v drugih deželah in se nato izpopolnjujete pri svetovno znanih mojstrih.**

Z razliko od drugih držav Italija zaostaja glede glasbenega šolskega sistema. Najlaže stopiš v stik s svetovno znanimi mojstri na raznih seminarjih, kjer predstaviš program in se pri njih izpopolnjuješ. Na teh ne obravnavaš samo skladb, ampak prideš v neposreden stik z glasbenim svetom. To je važno predvsem v letih, ko študiraš. Sam sem sledil seminarjem, ki so jih vodili Zubitzskz, Fabianč, Pic-

USTVARJALNOST, SLADKO BOGASTVO...

Ali zna današnja mladina še biti ustvarjalna v dobi visoke tehnologije, računalnikov, prenosnih telefonov, avtomatiziranja vsega in vseh? Je še ohranila sposobnost, da se prepusti lastni fantaziji in tako ustvarja enkratna dela? Ali je vse to le del preteklosti? Kaže, da slika ni tako pesimistična, kot bi se lahko zdelo, kar vsako leto dokazuje literarni, fotografski in likovni natečaj, ki ga organizirata SKK in MOSP.

Letos je bilo v primerjavi s prejšnjim letom več fotografskih izdelkov, nekaj manj pa je žal bilo likovnih in literarnih, čeprav so bili slednji daljši. Prispevki so tokrat prišli tudi iz Slovenije. Drugo novost pa bomo morda srečali naslednje leto, in sicer glede morebitnega zvišanja starostne omejitve avtorjev (ki je bila do sedaj 30 let in je bila zato komisija primorana izločiti zelo dobro delo avtorja črtice "Pogubna ljubezen"). Tudi rok je bil pri letošnjih natečajih podaljšan. Pa začnimo kar po vrsti!

LITERARNI NATEČAJ

Prispelo je kar 14 izdelkov, tako proznih kot pesniških, kot že omenjeno, pa eden ni bil upoštevan. Teme so bile raznolike: od ljubezenskih zgodb tja do srhljivk in esejev. Komisijo so sestavljali pisateljica in nekdanja urednica radijskih programov na Radiu Slovenija Evelina Umek, urednica pri založbi Mladika Nadia Roncelli ter režiser in pisatelj Marko Sosič.

Tretjo nagrado je prejel **Aljoša Kalc** za peto pesem iz ciklusa "**Najlepša med vsemi**". Komisija je odločitev tako utemeljila: "Pesmi odlikuje bogastvo kontroverznih podob, ki odpirajo bralcu lasten notranji svet protislovnosti in nihanj."

Drugo nagrado je prejela **Raffaella Petronio** za pesem "**Nocoj bi rada samo tvoje strupene poljube**" iz ciklusa 14 pesmi: "Poezije

označuje iskanje drugega in dopolnitev v njem. Z bogato metaforiko v transcendenčnem dojemanju intimnega in erotičnega sveta odkriva temeljne ravni bivanja."

Prvo nagrado si je zaslužil prozni prispevek avtorice **Dane Čandek** "**Manel Manel**", ki je prejela tudi največ glasov s strani publike in žela splošno odobravanje: "Srečanje dveh drugačnosti, ki se strpno opazujeta in iščeta skupne duhovne vrednote. V izvorno strukturiranem besedilu je avtorica nakazala svežo in zrelo jezikovno in slogovno pot."

Desno: Dana Čandek, nagrajena s prvo nagrado literarnega natečaja (foto Maver).

Spodaj: Martina Trevisan, zmagovalka likovnega natečaja (foto Maver).

Komisija tudi priporoča za objavo prispevek z naslovom "Tišina" Martina Pečenika in pesmi Robija Jakomina.

Zanimivo je, da so se vsi trije letošnji nagrajenci uveljavili že v minulih letih na raznih literarnih natečajih. Dana Čandek je lani na literarnem natečaju SKK in MOSP prejela drugo nagrado, Aljoša Kalc je bil zmagovalec lanskega literarnega natečaja "Depangher", Raffaella Petronio pa je že "stara" znanka literarnih natečajev SKK in MOSP, na katerih so jo različne komisije že večkrat nagradile. Ta podatek pričča o dejstvu, da imamo med nami več talentiranih mladih, na katere smo lahko ponosni in ki si zaslužijo pozornost celotne javnosti.

FOTOGRAFSKI NATEČAJ

Člani komisije so bili likovnica, likovna kritičarka in pedagoginja Jasna Merku, likovnik in grafični oblikovalec Štefan Pahor ter inženir in amaterski snemalec Marjan Jevnikar.

Mladi nagrajenci z nekaterimi člani komisije (foto M. Susič); pogled na dvorano med nagrajevanjem (foto KROMA).

◀ Tretje mesto je zasedel **Miran Bole** s fotografijami, ki nosijo naslov "**Kaplje**". Komisija je menila, "da ima avtor smisel za detalj ter da se njegove fotografije odlikujejo po veliki učinkovitosti podobe." Udeleženci večera so potrdili uspeh Mirana Boleta, saj je prav njegova fotografija prejela tudi nagrado publike.

Na drugo mesto se je uvrstil avtor serije fotografij, ki si je izbral psevdonim "**Breg**". Za njim se je skrival **Robi Jakomin**. Komisija je bila mnenja, da se "njegovo delo odlikuje zaradi posebnosti predelave. Avtor je tudi zelo dobro ujel dih kraja."

Prvo nagrado pa si je prislužil **Erik Stadler** iz Ilirske Bistrice, avtor serije fotografij, ki so prišle pod psevdonimom "**Mjrko**". "Slike se odlikujejo po domiselni kompoziciji, barvni ubranosti in tehnični dovršenosti. V njih se odraža tudi velik smisel za poetiko".

LIKOVNI NATEČAJ

Tretjo nagrado je prejela **Tina Šinigoj**. Avtorica se je namreč "samozavestno lotila zahtevne tehnike akvarela. Barve so čiste in delikate, tako da pride ta tehnika do izraza, kontrasti pa pomagajo pri razbiranju osnovnih elementov kompozicije. Iz vsebinskega vidika izraža delo obsedno iskanje in močno željo izpovednosti."

Drugo nagrado je komisija podelila delu "**Glasbeni akordi**" avtorice **Eve Pozzecco**. "Zahtevnost motiva (človeška figura med glasbenim izvajanjem) izraža zelo visoko stopnjo obvladavanja tehnike. Predvsem grafične rešitve so zelo posrečene (kontrasti med temno podlago in svetlo belino glasbenika), zelo dobra je tudi uporaba čopiča pri ustvarjanju barvnih odtenkov." Avtorica je za en sam glas prekosila prvovrščeno in si prislužila najvišje priznanje prisotnih na nagrajevanju.

Prvo nagrado si je prislužila avtorica **Martina Trevisan** z dvema deloma, in sicer "**V mestu**" in "**Na deželi**". Sveže poteze in poetične, a ne

banalne atmosfere so prepričale komisijo, da se tako odloči. "Kompozicija je ubrana in dobro nastavljena, tudi barve so dobro izbrane, predvsem pa je gestualnost in uporaba čopiča, ki dokazuje, da je avtorica dosegla že

dobro obvladanje slikarske tehnike. O tem pričča tudi dejstvo, da se je avtorica predstavila z dvema deloma, ki sta na enako visokem nivoju."

Posebno pohvalo je prejela še Lavinia Skerlavaj, ki je svojo "Sliko" predstavila pod šifro Bahira. Delo odlikujeta drznost rešitev (razbito ogledalo, barve) in iskanje efekta.

Tako se je torej srečno zaključil letošnji natečaj. Najboljši literarni, likovni in fotografski prispevki bodo kot vedno objavljeni na straneh Rasti. Iskreno čestitamo nagrajencem in seveda vsem, ki so se s svojimi deli postavili v igro. Kar tako naprej in... na svidenje leta 2006!

Nina Corbatti

Sliki na desni: Štefan Pahor prebira ocene komisije za likovni in fotografski natečaj; med prebiranjem literarnih prispevkov (foto M. Susič).

Na pogrebu se je zbrala rekordna večmilijonska množica, da bi počastila njegov spomin in ga še zadnjič pozdravila. Ob takem dogodku je bilo težko ostati neprizadeti, saj so ljudje z vseh koncev sveta občutili neverjetno navezanost na Svetega Očeta.

Martina Trevisan, *V mestu* (prva nagrada na likovnem natečaju Mosp—Skk 2005)

Ko sem sledila temu dogodku po televiziji, sem se spraševala, koliko je med zbranimi ljudmi takih, ki se dejansko zavedajo, kaj vsega je ta mož naredil. Ljudem se namreč zdi samoumevno, da ima papež vsako nedeljo mašo in da se vsak teden prikaže vernikom, ki ga nestrpno čakajo na trgu pred baziliko Sv. Petra. Manj samoumevno pa je njegovo poslanstvo. Se sploh zavedamo bremena, ki ga nosi posameznik, ko se odloči, da bo sprejel vlogo papeža? Kako se takemu človeku spremeni življenje?

V spominu mi bo za vedno ostal kratek, a vznemirljiv dogodek, ki me je zelo presunil. Ko je namreč (takrat še) kardinal Ratzinger vodil pogrebno mašo in je veliki Poljak ležal pred oltarjem v preprosti leseni krsti, je veter obračal strani evangelijske knjige, ki je bila položena na njej. Ne vem zakaj, ampak ta dogodek se mi je posebno vtisnil v spomin kot nek pomemben simbolni znak.

O pokojnem papežu je bilo že dosti napisanega. Zato naj povem še nekaj zaključnih misli, čeprav bi lahko o tem napisala mnogo več.

S smrtjo papeža Janeza Pavla II. se je zaključila zemeljska življenjska doba pomembnega moža, ki je v izvajanju svojih dejanj vedno upošteval svoje prepričanje in mišljenje. Nedvomno ga bomo verniki obdržali v dobrem spominu in bo zaradi tega še dolgo živel v naših srcih. Glede novoizvoljenega papeža Benedikta XVI. in o njegovem papeževanju pa ne moremo zaenkrat še nič ugibati. Tudi čas bo naredil svoje...

Metka Šinigoj

V Janezu Pavlu II. smo mladi videli predvsem oporo. Težko je to priznati, a mladina hrepeni po moralnem vodji. Saj ni važno, ali se z njim popolnoma strinjaš ali ne, pomemben je dialog. Krvavo potrebujemo nekoga, ki bi bil pripravljen spregovoriti o stvareh, ki nas v naši intimi še tako tarejo, žal pa se take priložnosti ponujajo vse manj pogosto. Šola se za verska in moralna vprašanja ne zanima, za družino je to prezahtevno, za prijatelje pa neučestno. Napoči pa trenutek, ko se v vsakem izmed nas oglasi tisti glasek, ki nas čisto tiho sprašuje: kaj pa ti misliš o tem? In ko živiš v svetu, kjer čim manj vprašanj si postavljaš, tem bolj si "fajn", in čim manj pravil sprejemaš, tem bolj si "kul", kako naj potem odraščajoči človek odgovarja na ta življenjska vprašanja, ki jih lahko utemeljuje versko, ni pa nujno?

Prepričana sem, da je bil papež Janez Pavel II. izjemno karizmatična osebnost, ki je splošno veliko pripomogla k rasti Cerkve, verjamem pa, da bo nam mladim ostal v spominu še predvsem kot papež, ki je verjel v nas, graditelje bodočnosti. Učil nas je tistega zaupanja, ki bi nam moralo biti sopotnik, saj smo na lastni koži občutili, koliko poguma lahko vlije topla beseda in razumevajoč pogled. Učil je ponižnosti, ki naj nam bo gradbeno orodje. Vedno nam je bil sogovornik, ki se ni umikal niti pred najbolj pekočimi argumenti... Človek, ki je razumel neme krike razsule mladine, ki se skuša oprijemati kateregakoli stebra, da bi ne utonila v današnji družbi.

"Iskal sem vas in vi ste prišli k meni. Za to se vam zahvaljujem." ...

Tjaša Nanut

Daniel Milano

ZELENA NARAVA,
narava, voda.

Bela voda,
voda, nebo.

Modro nebo,
nebo... nebo?

Črn dim, beton,
gostota, dim,
človek, gostota,
v vsem tem človek,
človek na svetu,
črno.